

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.157 van 8 juni 1998
in de zaak A. 37.721/IX-1153.**

In zake : Linda VRIELINCK,
wonende te GROOT-BIJGAARDEN,
Kasteellaan 117

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Landsverdediging,
2. de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap, vertegenwoordigd door de Administrateur-generaal, gevestigd te BRUSSEL, Leuvensesteenweg 392.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat op 29 december 1987 werd ingediend namens Linda VRIELINCK door haar raadsman F. PEETERS, toenmalig advocaat te Antwerpen, om de vernietiging te vorderen van het ministerieel besluit nr. 55.509 van 22 oktober 1987 waarbij haar benoeming tot rekenplichtig opsteller veranderd wordt in een benoeming tot hoofdklerk;

Gelet op het arrest nr. 58.181 van 19 februari 1996 waarbij aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag wordt gesteld :

"Schendt de Wet van 09.06.1987 houdende herschikking van sommige benoemingen en andere bijzondere administratieve maatregelen bij de Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie ten behoeve van de militaire gemeenschap, het art. 11 (oud 6 - 6bis) van de Grondwet meer bepaald doordat tengevolge van deze Wet, Ministeriële Besluiten werden uitgevaardigd, waarbij sommige personeelsleden hun graad en niveau behielden, terwijl andere personeelsleden die in analoge omstandigheden waren aangesteld en werkzaam waren en over dezelfde bekwaamheden beschikten,

werden gedegradeerd, zonder dat voor deze verschillende behandeling objectief verantwoorde redenen bestaan";

Gelet op het arrest nr. 82/96 van 18 december 1996 van het Arbitragehof;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 mei 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Adjunct-adviseur G. VALGAEREN, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 tot vaststelling van het statuut van het personeel van de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap (CDSCA) bepaalt in zijn artikel 2, § 1, dat het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut van toepassing is op het statutair personeel van de CDSCA.

Krachtens artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 mag de Minister van Landsverdediging voor de eerste benoemingen afwijken van de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 januari 1973, evenwel slechts binnen de voorwaarden die in de bijlage bij het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 worden gesteld. Tevens wordt bepaald dat de Minister van Landsverdediging oordeelt of de kandidaat van een voldoende ervaring blijkt geeft, zo deze vereiste gesteld is voor een eerste benoeming.

In de genoemde bijlage worden onder meer de volgende benoemingsvoorwaarden ingesteld voor de graad van :

- rekenplichtig opsteller : houder zijn van een diploma of getuigschrift dat overeenkomt met het niveau van de te verlenen graad, volgens de tabel gevoegd bij het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en een nuttige ervaring van minstens één jaar bezitten;
- hoofdklerk : houder zijn van een diploma of getuigschrift dat overeenkomt met het niveau van de te verlenen graad, volgens de tabel gevoegd bij het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en een nuttige ervaring van minstens negen jaar bezitten.

1.2. Verzoekster wordt op 16 december 1974 bij arbeidscontract in dienst genomen door de CDSCA in de hoedanigheid van comptometrice.

1.3. Bij ministerieel besluit nr. 37.255 van 12 januari 1979 wordt onder meer verzoekster in het kader van de eerste benoemingen benoemd tot rekenplichtig opsteller met ingang van 1 januari 1979.

1.4. Omdat onder meer ingevolge opmerkingen van het Rekenhof blijkt dat sommige van die eerste benoemingen niet voldoen aan de bijzondere benoemingsvereisten die zijn vastgesteld in de bijlage bij het koninklijk besluit van 3 oktober 1978, ontstaat er grote rechtsonzekerheid betreffende de rechtssituatie van de personeelsleden die zijn benoemd bij het genoemde ministerieel besluit nr. 37.255. Zo merkt het Rekenhof onder meer op dat verzoekster niet het vereiste diploma heeft.

Teneinde aan deze rechtsonzekerheid een einde te maken vaardigt de wetgever de wet uit van 9 juni 1987 houdende herschikking van sommige benoemingen en andere bijzondere administratieve maatregelen bij de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap.

1.5. In uitvoering van deze wet wordt verzoeksters benoeming tot rekenplichtig opsteller (rang 20) bij ministerieel besluit nr. 55.509 van 22 oktober 1987 veranderd in een benoeming tot hoofdklerk (rang 34). Dit is de bestreden akte;

2. Over de verwerende partijen.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij vraagt om buiten de zaak te worden gesteld, aangezien niet zij, maar alleen de Minister van Landsverdediging de steller is van de bestreden akte;

2.2. Overwegende dat, aangezien het bestreden benoemingsbesluit alleen door de Minister van Landsverdediging optredend als orgaan van de Belgische Staat werd genomen, alleen de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister, verwerende partij in de zaak is, zodat de tweede verwerende partij buiten de zaak moet worden gesteld;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert dat het bestreden ministerieel besluit genomen is met schending van de wet van 9 juni 1987; dat zij stelt dat uit de bepalingen van de artikelen 1 en 2 van de genoemde wet blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever om bepaalde benoemingen bij de CDSCA te "valideren" en dat deze term slechts kan betekenen : ofwel geldig maken ofwel van kracht verklaren, dat een validering geen graad -of niveauverandering kan inhouden, dat deze redenering ook steun vindt in artikel 6 van de genoemde wet dat bepaalt dat de toepassing van de wet geen terugvordering op de personeelsleden mag veroorzaken;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat uit de artikelen 1 en 2 van de genoemde wet niet volgt dat alle benoemingen eenvoudigweg moeten worden gevalideerd, dat verwezen kan worden naar de tekst zelf van de artikelen 1 en 2, naar de uiteenzetting die de Minister van Landsverdediging terzake gaf in de commissie van de Kamer van Volksvertegenwoordigers bij de bespreking van het wetsontwerp dat later de wet van 9 juni 1987 is geworden en naar het advies dat de Raad van State over dat ontwerp uitbracht, dat ook artikel 2 van de wet van 9 juni 1987 op verzoekster kon worden toegepast, maar dat de graad van comptometrice tweede klasse krachtens het ministerieel besluit van

9 februari 1979 tot vaststelling van de gelijkwaardigheid inzake graad en niveau overeenstemt met de graad van hoofdklerk en dat, aangezien de toepassing van deze bepaling geenszins gunstiger was voor verzoekster, voor haar terecht de bepaling vervat in artikel 1,1°, van de wet van 9 juni 1987 werd toegepast;

3.1.3. Overwegende dat verzoekster repliceert dat zij niet onder de toepassing van artikel 1,1°, valt maar wel onder de regeling van artikel 2,2°, en dat voor deze benoemingen wordt gezegd dat zij worden gevalideerd in zoverre zij in overeenstemming zijn met het ministerieel besluit van 9 februari 1979 ter bepaling van de gelijkwaardigheid inzake graad en niveau; dat zij daarenboven meent dat te haren opzichte validering een overbodige aangelegenheid was daar haar benoemingsbesluit een rechtsgeldig karakter had verkregen omdat het niet binnen de wettelijke termijn was bestreden; dat zij besluit dat het bestreden ministerieel besluit niet had moeten worden uitgevaardigd, minstens in strijd is met het voormelde artikel 2 daar waar het de benoeming van verzoekster niet valideert maar wijzigt;

3.1.4. Overwegende dat de artikelen 1,2 en 6 van de genoemde wet van 9 juni 1987 luiden als volgt :

"Artikel 1. De ministeriële besluiten die tussen 7 december 1978 en 6 juni 1979 uitgevaardigd zijn om voor de eerste maal te voorzien in de betrekkingen bij de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap worden gevalideerd overeenkomstig de hiernavolgende nadere regels :

1° de benoeming van de personeelsleden in een graad waarvoor zij niet het vereiste diploma bezitten, wordt veranderd in een benoeming in het niveau dat overeenkomt met het diploma waarvan zij houder zijn, en in de graad die overeenkomt met de opgedane nuttige ervaring, waarbij de sedert de benoeming bij de Dienst opgedane ervaring mede in aanmerking wordt genomen;

[...]

Art.2. De tussen 7 december 1978 en 6 juni 1979 verrichte benoemingen, bedoeld in artikel 8,§1 of §2, van het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 tot vaststelling van het statuut van het personeel van de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap, worden gevalideerd in zover zij in overeenstemming zijn met het ministerieel besluit van 9 februari 1979 ter bepaling voor de toepassing van artikel 8,§3, van genoemd koninklijk besluit, van de gelijkwaardigheid inzake graad en niveau.

Het eerste lid is van toepassing op de benoemingen van de personeelsleden die bij overeenkomst aangeworven waren tussen 10 april 1973 en 1 januari 1979.

[...]

Art.6. De toepassing van deze wet mag geen aanleiding geven tot terugvordering op de betrokken personeelsleden";

dat uit de tekst zelf van de artikelen duidelijk blijkt dat de wetgever met deze wet niet de bedoeling had de onregelmatige benoemingen zonder meer te bevestigen, maar dat het juist de bedoeling was de onregelmatige benoemingen te veranderen in regelmatige benoemingen door ze in overeenstemming te brengen met de geldende benoemingsvereisten; dat deze interpretatie ook blijkt uit het advies van de Raad van State betreffende het ontwerp van wet :

"Het ontwerp van wet [wil] de bewuste benoemingen valideren. Er moet op gewezen worden dat het dit slechts onder bepaalde voorwaarden en binnen bepaalde grenzen doet. Zo onthoudt het ontwerp zich ervan de benoemingen geldig te verklaren die verricht zijn met miskennis van het diplomaverkeis";

dat bij de bespreking van het ontwerp van wet in de Kamercommissie de Minister van Landsverdediging eveneens verklaarde :

"Allereerst gaat het hier niet om het bekrachtigen zonder meer van de betwiste benoemingen, maar om het geldig maken van die benoemingen onder bepaalde voorwaarden en binnen bepaalde grenzen. Voor zover dat mogelijk is, worden de ambtenaren wier benoeming wordt betwist, dus opnieuw in de toestand gebracht waarin zij op het ogenblik van hun benoeming hadden moeten verkeren." (Parl. St., Kamer, 1986-1987, nr. 737/3, p. 2);

dat hij verder antwoordt op een vraag van een commissielid, dat van 28 personeelsleden de benoeming in hetzelfde niveau zal worden gevalideerd, terwijl de benoeming van 24 personeelsleden in een lager niveau zal worden gevalideerd; dat ten slotte de gegevens van de bijlage 2 bij het commissieverslag overduidelijk aanduiden dat de toepassing van de wet aanleiding zal geven niet alleen tot validaties in dezelfde graad maar ook tot validaties in een lagere graad van hetzelfde niveau of in een graad van een lager niveau (Parl. St., Kamer, 1986-1987, nr. 737/3, p. 6 en p. 15-16); dat het dus duidelijk is dat de wetgever niet de bedoeling had al de benoemingen waarover betwisting was ontstaan zo maar geldig te verklaren; dat uit de geciteerde artikelen en uit de parlementaire voorbereiding van de wet blijkt dat er wel degelijk, onder bepaalde voorwaarden, kon worden overgegaan tot een verandering van de eerste benoeming in een benoeming tot een graad van een lager niveau; dat dit zowel geldt voor de benoemingen die worden bedoeld in artikel 1, 1°, als voor deze waarvan sprake is in artikel 2; dat inderdaad ook voor de laatstgenoemde bepaald is dat zij slechts worden gevalideerd in zoverre zij in overeenstemming zijn met de bepalingen van het genoemde ministerieel besluit van 9 februari 1979; dat indien dit niet het geval is, hun benoeming dan moet worden gevalideerd in een andere graad; dat dit duidelijk blijkt uit de commentaar die in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat later de wet van 9 juni 1987 is geworden wordt gegeven bij artikel 2; dat in die commentaar wordt gezegd dat als de personeelsleden benoemd werden in een hogere graad dan deze die zij door toepassing van het ministerieel besluit van 9 februari 1979 hadden moeten bekomen, hun benoeming moet worden gevalideerd in de in aanmerking te nemen lagere graad (Parl. St., Kamer, 1986-1987, nr. 737/1, p. 3); dat waar verzoekster aanvoert dat dit artikel 2 op haar niet had kunnen worden toegepast omdat haar benoeming definitief was geworden, het middel samenvalt

met het sub 3.2.4. onderzochte middel; dat het middel dat de bestreden beslissing strijdig is met de wet van 9 juni 1987 omdat deze wet geen wijziging van de eerste benoemingen in een benoeming in een lagere graad of lager niveau zou toestaan, niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel de schending aanvoert van "de beginselen van het statuut van de ambtenaar en meer bepaald van de onaantastbaarheid van de ranginneming"; dat zij terzake stelt dat het ministerieel besluit van 12 januari 1979 waarbij zij tot rekenplichtig opsteller werd benoemd nooit op een rechtsgeldige wijze is aangevochten, dat het bijgevolg onaantastbaar is geworden, dat de ranginneming die haar erdoor werd toegekend niet meer ongedaan kan worden gemaakt, dat, alhoewel de overheid het recht heeft om het statuut aan te passen, de rechtseffecten van niet-bestreden rechtshandelingen uit het verleden niet ongedaan kunnen worden gemaakt, dat het in strijd is met de beginselen van het statuut een ambtenaar te degraderen zonder hiervoor de door de wet voorgeschreven tuchtprocedure te volgen, dat er in casu helemaal geen sprake is van enige tuchtaangelegenheid, dat een aanpassing van het kader die zelfs geen herschikking inhoudt doch slechts een aanpassing van eerste benoemingsvoorwaarden voor bepaalde personeelsleden, geen aanleiding kan en mag geven tot graad- en/of niveauverlaging van personeelsleden die reeds een rechtsgeldige eerste benoeming verkregen hebben; dat zij in een derde middel aanvoert dat het niet te verzoenen valt met de beginselen van behoorlijk bestuur ambtenaren gedurende vele jaren in een bepaalde graad te benoemen, tewerk te stellen en te bezoldigen, om dan een decennium later administratieve fouten bij hun benoeming te willen rechtzetten op een wijze die voor hen een graadverlaging en verlaging van bezoldiging inhoudt;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoeksters benoeming onregelmatig was aangezien ze niet was gebeurd met inachtneming van de opgelegde diplomavorwaarden, dat op basis van artikel 112, 1°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, zij dus ambtshalve en zonder vooropzeg uit haar functies kon worden ontslagen, dat om deze onzekerheid definitief weg te nemen het nodig was bijzondere maatregelen te nemen met het oog op de goede werking van de dienst wat gebeurde door de wet van 9 juni 1987, dat in casu de verlaging in graad geenszins het gevolg is van een tuchtmaatregel of van een aanpassing van het kader maar alleen voortvloeit uit de toepassing van de wet van 9 juni 1987, dat verzoekster ingevolge haar onregelmatige benoeming gedurende verscheidene jaren een wedde heeft genoten die hoger was dan deze waarop zij aanspraak kon maken en dat anderzijds de wet van 9 juni 1987 in haar artikel 6 voorziet dat de toepassing van de wet geen aanleiding mocht geven tot terugvordering op de betrokken personeelsleden, dat het niet strijdig is met het algemeen principe van een behoorlijk bestuur een einde te stellen aan een onwettige situatie met bescherming van de toegekende bezoldiging in uitvoering van een benoeming die er regelmatig uitziet maar waarvan de onregelmatigheid pas later werd vastgesteld;

3.2.3. Overwegende dat verzoekster repliceert dat haar benoeming niet dermate onregelmatig is dat zij nog buiten de wettelijke termijn zou kunnen worden ingetrokken, dat zij immers niet door bedrog is uitgelokt en evenmin door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden terwijl er ook geen uitdrukkelijke wettelijke machtiging is tot intrekking van het benoemingsbesluit, dat de verwerende partij niet kan volhouden dat haar benoeming onbestaande

of van rechtswege nietig zou zijn, daar zij deze benoeming zelf als wettelijke basis aanwendt om via de wet van 9 juni 1987 over te gaan tot een herschikking van die benoeming, dat de verwerende partij zich ten onrechte op artikel 112, 1°, beroept omdat verzoekster niet ambtshalve is ontslagen, dat de verwerende partij uit het oog verliest dat verzoekster gedurende de hele periode diensten heeft verstrekt die in overeenstemming waren met de genoten wedde en dat het voordeel van deze toestand niet ligt bij verzoekster doch bij de verwerende partij die, ondanks de wetenschap van de beweerde onregelmatigheid sinds de opmerkingen van het Rekenhof in 1979, gedurende acht jaar verzoekster heeft aanvaard in een hogere functie;

3.2.4. Overwegende dat verzoekster in haar tweede en derde middel stelt dat de bestreden beslissing onwettig is omdat zij afbreuk doet aan de haar door een onaantastbaar geworden benoeming verleende rechten en omdat zij een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur; dat, zoals uit wat voorafgaat ten overvloede blijkt, het de wetgever zelf is die heeft bepaald dat de eerste benoemingen die bij de CDSCA zijn gebeurd, onder meer bij het ministerieel besluit van 12 januari 1979, in overtreding van de bepalingen van het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 tot vaststelling van het statuut van het personeel van de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap (artikel 1, 1°, van de wet van 9 juni 1987) of van het ministerieel besluit van 9 februari 1979 ter bepaling, voor de toepassing van artikel 8, § 3, van het reeds genoemde koninklijk besluit van 3 oktober 1978, van de gelijkwaardigheid inzake graad en niveau (artikel 2 van de genoemde wet), moeten worden gevalideerd desnoods door ze om te vormen in een benoeming in een lagere graad of in een lager niveau; dat verzoekster niet beweert dat haar benoeming niet onregelmatig zou zijn geweest voordat zij

volgens haar definitief is geworden; dat trouwens uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster slechts een brevet heeft van de hogere secundaire beroepsopleiding hetwelk volgens de bijlage 1 bij het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel alleen toegang geeft tot betrekkingen van niveau 3, terwijl zij in het kader van de eerste benoemingen werd benoemd tot een graad van niveau 2, namelijk rekenplichtig opsteller, waarvoor door het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 een diploma werd vereist dat volgens de bijlage bij het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 overeenkomt met het niveau 2; dat zij anderzijds op het ogenblik van haar eerste benoeming reeds sinds 16 december 1974 door de CDSCA aangeworven was bij dienstcontract; dat de validering van haar benoeming dan ook diende te gebeuren volgens de regels vastgesteld in artikel 2 van de wet van 9 juni 1987, aangezien dat artikel in zijn tweede lid bepaalt dat het eerste lid van toepassing is op de benoemingen van de personeelsleden die bij overeenkomst aangeworven waren tussen 10 april 1973 en 1 januari 1979; dat haar benoeming dus maar kon worden gevalideerd in dezelfde graad voorzover dit in overeenstemming was met het ministerieel besluit van 9 februari 1979; dat volgens de verwerende partij verzoekster eerst tewerkgesteld werd als comptometrice vierde klasse en vanaf 1 december 1977 als comptometrice tweede klasse; dat hoewel het dossier niet het bewijs levert van de verandering van haar functie, aangenomen mag worden, gezien verzoekster in haar memorie van wederantwoord deze gegevens niet betwist, dat zij inderdaad in de periode voorafgaand aan haar eerste benoeming tot rekenplichtig opsteller in dienst was op contractuele basis als comptometrice tweede klasse; dat volgens de bijlage bij het ministerieel besluit van 9 februari 1979 ter bepaling, voor de toepassing van artikel 8, § 3, van het koninklijk besluit van 3 oktober 1978 tot vaststelling van het statuut van het personeel van de CDSCA, van de gelijk-

waardigheid inzake graad en niveau, de betrekking van comptometerbediende tweede klasse overeenkomt met die van hoofdklerk; dat daaruit dus blijkt dat de toepassing van artikel 2 moest leiden tot een verandering van verzoeksters eerste benoeming naar een lagere graad en zelfs naar een graad van een lager niveau; dat uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij verzoeksters benoeming heeft veranderd in uitvoering van artikel 1 in plaats van in uitvoering van artikel 2 van de genoemde wet; dat dit verzoekster evenwel niet heeft geschaad daar, zoals hierboven is gebleken, het resultaat bij toepassing van het juiste artikel hetzelfde zou zijn geweest; dat de Raad trouwens, aangezien het hier om een gebonden bevoegdheid gaat, het juiste motief in de plaats mag stellen van het verkeerdelijk vermelde; dat wanneer de verwerende partij verzoeksters eerste benoeming heeft veranderd in een benoeming van een lagere graad, zij dan ook niets anders deed dan de wet toepassen; dat, gesteld dat inderdaad de bestreden akte een aantasting inhoudt van de beginselen van het statuut, van de onaantastbaarheid van verzoeksters rangineming en van de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals zij in haar tweede en haar derde middel beweert, vastgesteld moet worden dat deze aantasting vervat zit in de wet van 9 juni 1987 houdende herschikking van sommige benoemingen en andere bijzondere administratieve maatregelen bij de Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap; dat verzoeksters tweede en derde middel alzo moeten worden beschouwd als kritiek op de wet zelf en dergelijke middelen niet ontvankelijk zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Centrale Dienst voor sociale en culturele actie ten behoeve van de leden van de militaire gemeenschap wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht juni 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van
		de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

G. BAETEMAN.